

Arrest

nr. 234 091 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Quai de Rome 1/12
4000 LIEGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die in zijn verzoekschrift verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn maar in werkelijkheid blijkt van Moldavische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 januari 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 17 januari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2019 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente Sint-Pieters-Leeuw. Hij legt een Roemeense identiteitskaart voor en dient een aanvraag van een verklaring van zelfstandige in.

Uit het verslag van de politie van 21 november 2019 blijkt dat de voorgelegde Roemeense identiteitskaart vals is.

Op 26 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) dat de aanvraag van 11 oktober 2019 als nietig dient te worden beschouwd.

Op 13 januari 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) genomen.

Op 14 januari 2020 ondertekent verzoeker een verklaring tot vertrek.

Op 15 januari 2020 brengt verzoeker in het centrum voor illegalen te Vottem een origineel Moldavisch paspoort binnen.

Op 17 januari 2020 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord in het gesloten centrum van Vottem op 16/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,⁽¹⁾:

*Naam : P. (...) voornaam : V. (...) geboortedatum : (...)/1975
geboorteplaats : M. G. (...) nationaliteit : verklaart Roemenië
alias: A., L. (...) °(...)/1974 Roemenië*

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/01/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: A., L. (...) °(...)/1974 Roemenië. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11/10/2019 een aanvraag “Verklaring van inschrijving als Roemeens zelfstandige” indiende bij de gemeente Sint-Pieters-Leeuw. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer ZC314175 geldig tot 09/12/2019. Op 21/11/2019 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Roemeense identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2019-001677 / AZ-2019- 002297). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 26.11.2019 deelde DVZ aan de gemeente Sint- Pieters-Leeuw mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als Roemeens zelfstandige als nietig dient te worden beschouwd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11/10/2019 een aanvraag “Verklaring van inschrijving als Roemeens zelfstandige” indiende bij de gemeente Sint-Pieters- Leeuw. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer ZC314175 geldig tot 09/12/2019. Op 21/11/2019 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Roemeense identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2019-001677 / AZ-2019-002297). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet

getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel. Betrokkene verklaart dat zijn zoon P. G. (...), zijn schoondochter U. L. (...) en zijn kleinkind U. B. (...) in België wonen. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaarde op 14/01/2020 vrijwillig terug te willen keren naar Moldavië. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.(...)"

Op 22 januari 2020 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Chisinau (Moldavië).

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“violation de l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme (dénommée ci-après «CEDH»), des articles 1,8° 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers, de l'erreur manifeste d'appréciation, de la violation des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. 3.1. L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1) :
(...)

La décision attaquée prévoit qu'elle se rapporte à l'ordre de quitter le territoire du 13 janvier 2020. Or, dans cette décision d'éloignement, aucune analyse sur pied de l'article 3 de la CEDH n'a été effectuée, ce que ne conteste pas la partie adverse.

En effet, selon la partie défenderesse, « la frontière sera déterminée en fonction de l'article 28§1er de la loi du 15/12/1980 après que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH ait été examiné. ». Or, selon la jurisprudence habituelle de Votre conseil , « De Raad herhaalt dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uit gesteld tót een later tijdstip.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tót verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef immers op duidelijke wijze dat een bevel kan of moet worden af gegeven 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de nonnen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden akte dat de gemachtigde het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft uitgesteld naar een later, niet bepaald en niet voorzienbaar tijdstip. De handelwijze van de gemachtigde is dan ook in strijd met de hiervoor geciteerde rechtspraak en ontnemt verzoekster elk effectief rechtsmiddel, zoals hiervoor geschetst. Bovendien weze benadrukt dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing. De Raad benadrukt dat de huidige bestreden beslissing blijkens de rechtsgrond en de motieven ervan, een verwijderingsbeslissing (d.i. een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn) is die de een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat de verwerende partij op grond hiervan verzoeker naar zijn land van herkomst. ».

Traduction libre :

« Le Conseil réaffirme que l'analyse ou la mesure d'éloignement pouvant probablement affecté l'article 3 de la CEDH ne peut être reporté à une date ultérieure. L'article 7 de la loi sur les étrangers, qui constitue à la fois la base juridique de la décision d'éloignement et de la décision de retour, indique clairement dans le préambule qu'une ordonnance peut ou doit être rendue sans préjudice des dispositions plus

avantageuses contenues dans un traité international. En conséquence, l'autorité administrative devait examiner, au moment de prendre une décision de sortie du territoire, si la mesure d'éloignement était conforme aux normes des traités internationaux liant la Belgique, conformément à l'article 3 de la CEDH. La possible violation de l'article 3 de la CEDH doit donc déjà faire l'objet d'une analyse lors de la première décision de quitter le territoire.

En l'espèce, il ressort clairement du libellé de l'acte attaqué que l'agent avait expressément reporté l'enquête sur une éventuelle infraction à l'article 3 de la CEDH à une date ultérieure, indéterminée et imprévisible. Le comportement de l'office des étrangers est donc contraire à la jurisprudence citée ci-dessus et prive le requérant de tout recours judiciaire effectif tel que décrit ci-dessus. En outre, il convient de souligner que la décision selon laquelle une décision n'a pas été préparée avec soin ne peut être corrigée par une décision ultérieure. Le Conseil souligne que, selon la base juridique et les motifs qui la motivent, la décision attaquée actuelle est une décision d'éloignement (c'est-à-dire une décision de retour au sens de la directive "retour") qui donne le droit à l'exécution forcée. La décision attaquée étant une décision exécutoire, il apparaît donc que le défendeur peut, sur cette base, renvoyer le requérant dans son pays d'origine. ».

Il en est de même concernant un autre arrêt rendu par Votre Conseil selon lequel² : « In de bestreden beslissing kan letterlijk gelezen worden: "Betrokkene werd gehoord op 26/03/2019 door de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene en in het Albanees. De grens zal worden bepaald in functie van artikel 28 §1 van de wet van 15/12/1980 nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM onderzocht werd. Er zal ter zake een beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RvV kan ingesteld worden. »

De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe in de bestreden beslissing dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Deze vaststelling volstaat samen met de andere vervulde schorsingsvoorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen. ».

Traduction libre :

« La décision attaquée peut être lue de la manière suivante :

“L'intéressé a été entendu le 26/03/2019 par la zone de police de Bruxelles-Capitale Ixelles et en albanais. La frontière sera déterminée suivant l'article 28§1 de la loi du 15/12/1980 après que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH ait été étudié. Une décision sera prise à ce sujet, déterminant la frontière et contre laquelle un recours en suspension pourra être formé auprès du CCE. »

La partie défenderesse admet expressément qu'il n'y a pas encore eu d'analyse approfondie à la lumière de l'article 3 de la CEDH.

Par conséquent, le Conseil ne peut s'empêcher de suivre la partie requérant selon laquelle la décision attaquée a violé l'article 3 de la CEDH en raison de l'absence d'analyse approfondie. Cette constatation est suffisante afin de suspendre l'acte attaqué. »

En conséquence, dès lors que l'acte attaqué, à savoir l'interdiction d'entrée se rapporte à un ordre de quitter le territoire dont le délai de recours a expiré, il doit être considéré qu'il viole également l'article 3 de la CEDH.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

3.2. En outre, par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

L'interdiction d'entrée, selon l'article 14/11 de la loi du 15 décembre 1980 constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire³. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

L'office des étrangers aurait dû nécessaire être notifiée en même temps que la décision de refoulement (ordre de quitter le territoire du 13 janvier 2020), en violation de l'article 1er de la loi du 15 décembre 1980, 8°.

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekende partij haalt een schending aan van:

- artikel 3 EVRM

- artikelen 1, 8° en 74/11 vreemdelingenwet

- artikelen 1 tem 3 van de wet van 29-07-1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 vreemdelingenwet

Verzoekende partij haalt een schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verklaarde op 14-01-2020 vrijwillig terug te willen keren naar Moldavië. Hij vertrok ook effectief vrijwillig op 22-01-2020 naar Chisinau, Moldavië. Uit het vrijwillig vertrek kan dan ook afgeleid worden dat verzoeker zelf helemaal geen problemen ziet in een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een inreisverbod gaat wel gepaard met een verwijderingsmaatregel, maar is zelf geen verwijderingsmaatregel. In de beslissing tot inreisverbod dient de gemachtigde van de minister dus niet te motiveren over artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM dient immers getoetst te worden bij een verwijderingsmaatregel volgens de Raad van State (RvS). De toetsing van artikel 3 EVRM houdt overigens volgens de Raad van State geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (RvS nr. 238.570 van 20 juni 2017).

Verweerder merkt op dat om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS nr. 105.233 van 27.03.2002; RVS nr. 105.262 van 28.03.2002, RVS nr. 104.674 van 14.03.2002; RVS nr. 120.961 van 25.06.2003; RVS nr. 123.977 van 08.10.2003).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het feit dat het inreisverbod terzelfder tijd met de bijlage 13septies betekend dient te worden, kan opgemerkt worden dat de vreemdelingenwet bepaalt dat een inreisverbod samengaat en gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing, maar nergens wordt bepaald dat dit dezelfde dag betekend dient te worden:

Art. 1, 8° vreemdelingenwet: inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt

Artikel 74/11 vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. *Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.*

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4

De middelen zijn, indien ontvankelijk, ongegrond.”

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 13 januari 2020 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van vier jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verklaring van inschrijving als Roemeense zelfstandige indiende. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten stelde vast dat verzoeker een valse Roemeense identiteitskaart had voorgelegd. De gemachtigde motiveert dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nu verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden om in België te kunnen verblijven, gelet op het belang van immigratiecontrole en de poging tot fraude is een inreisverbod van vier jaar proportioneel. Voorts overweegt de gemachtigde nog dat verzoeker verklaarde dat zijn zoon, schoondochter en kleinkind in België wonen en hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft noch medische problemen. Op 14 januari 2020 verklaarde verzoeker vrijwillig terug te willen keren naar Moldavië, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

3.3.4. In essentie voert verzoeker aan dat de huidige bestreden beslissing het *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) van 13 januari 2020 en dat in laatstgenoemde beslissing geen analyse werd gemaakt in het kader van artikel 3 van het EVRM. Onder verwijzing naar de arresten van de Raad met nummers 212 470 en 219 399 van respectievelijk 19 november 2018 en 2 april 2019 werpt verzoeker op dat de analyse of een verwijderingsmaatregel een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en niet naar een later tijdstip kan worden uitgesteld. Verzoeker werpt op dat nu de bestreden beslissing verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten waartegen de beroepstermijn is verstreken de bestreden beslissing eveneens artikel 3 van het EVRM schendt.

In de mate dat het betoog van verzoeker gericht is tegen de beslissing van 13 januari 2020 waarbij ten aanzien van hem een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) werd genomen wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het huidige voorliggend geschil.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met de verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke maar duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 januari 2020 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 13 januari 2020. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij *ipso facto* ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, maar zij is op zich niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, maar enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

3.3.5. Verzoeker werpt op dat een inreisverbod een *accessorium* uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert aan dat volgens het beginsel bijzaak volgt hoofdzaak het inreisverbod zijn bestaansreden verliest wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Verzoeker diende evenwel nooit een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 13 januari 2020 waarbij ten aanzien van hem een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) werd genomen. De beroepstermijn is inmiddels verstreken en verzoeker heeft gevolg gegeven aan deze beslissing door op 22 januari 2020 naar Moldavië te vertrekken.

Nu geen beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de verwijderingsmaatregel, kan de huidige bestreden beslissing dus niet worden vernietigd op grond van het feit dat deze een *accessorium* zou zijn van een vernietigde verwijderingsmaatregel.

3.3.6. Verzoeker benadrukt dat het inreisverbod op afzonderlijke wijze als het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gemotiveerd. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest met nummer 139 936 van 27 februari 2015 van de Raad.

Uit wat hoger onder punt 3.3.2. werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing een motivering voor het opleggen van het inreisverbod en voor de duur ervan bevat. Zo wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 13 januari 2020 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van vier jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verklaring van inschrijving als Roemeense zelfstandige indiende. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten stelde vast dat verzoeker een valse Roemeense identiteitskaart had voorgelegd. De gemachtigde motiveert dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat

verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nu verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden om in België te kunnen verblijven, gelet op het belang van immigratiecontrole en de poging tot fraude is een inreisverbod van vier jaar proportioneel. Voorts overweegt de gemachtigde nog dat verzoeker verklaarde dat zijn zoon, schoondochter en kleinkind in België wonen en hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft noch medische problemen. De gemachtigde concludeert dat verzoeker op 14 januari 2020 verklaarde vrijwillig terug te willen keren naar Moldavië, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

3.3.7. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij de huidige bestreden beslissing op hetzelfde ogenblik als de beslissing om het grondgebied te verlaten ter kennis diende te brengen in overeenstemming met artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

In tegenstelling tot verzoeker leest de Raad in deze bepaling niet dat het inreisverbod op dezelfde dag moet worden genomen of ter kennis gebracht als de beslissing tot verwijdering waarmee deze gepaard gaat. Verzoeker betwist niet dat het huidige bestreden inreisverbod van 17 januari 2020 gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 januari 2020.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET